

(23/9/06)

אבינועם, ורדה והילדים.

אני לא מכיר אתכם.
לא הכרתי את דניאל.
אבל הפנים החיות כל כך של הילד המת
לא נתנו לי מנוח.

כולנו שווים ומותו של אחד מאיתנו אינו רע יותר ממותו של אחר,
אבל דניאל והתמונה שלו
וההספד של אבינועם
והלוויה, והכתבה, והתגובות
הם הרגע המעצב של המלחמה הזאת מבחינתי.

בלי להכיר אותו ועל אף הבדלי הגיל בינינו
הרגשתי שאיבדתי
אדם שיכול היה להיות לי חבר.
זה מצחיק לומר זאת על מישהו שכלל לא הכרתי,
אבל זה מה שאני מרגיש.

השנה הזאת לא תהיה לכם קלה וטובה.
טעם הדבש אתמול היה מר.
שום יין לא ישכיח את הכאב והגעגועים.
אין דבר שישכיח את דניאל או יכה את הכאב.

ולמרות שלהמשיך מכאן הלאה נשמע כבלתי אפשרי,
משום מה יש לי הרגשה שאתם תעשו את זה
ושהמשפחה שלכם תצליח בהדרגה להשתקם מהמכה הנוראה.
לא נראה לי שדניאל יסלח לכם אם לא.

אין לי מילים לנחם אתכם.
אני יכול לדבר אל ההיגיון שלכם אבל לא אל הלב.
אני מקווה שהשיר הזה, שנכתב בהשראת מותו הטראגי של דניאל,
ידבר במקומי.

אני מקדיש אותו להרוגי המלחמה,
לכם,
ובעיקר לדניאל.

תום.

כמה נפגעים?

מילים: תום פרייז

לחן: שי פלד

שירה: תום פרייז ושי פלד

[KAMA MP3.mp3](#)

מילות השיר:

כמה זמן לעזאזל נשאר עוד?

אני פותח את הבוקר עם קפה, מדליק את המחשב,
ועוד לפני שהעיניים נפקחות אני קולט משהו מהבהב,
קוראים לו יוני, והוא הלך אתמול עם טנק,
וזה לא מהקפה אבל פתאום אני נחנק,
והמסך נראה יותר שחור מהקפה בתוך הכוס,
והכותרות נוחתות עליי, יורדות כמו טיל מתוך מטוס,
רועמות כמו קטיושות, כדוריות לתוך הלב,
והכוס נשברת לרסיסים, רק בסלון אין הרוגים.
לא, אני לא מכיר את יוני אבל הוא נראה כל כך נחמד,
ועכשיו אבא שלו מחזיק את אימא שלו חזק חזק ביד,
והם עומדים אל מול הקבר שלו, והם בוכים והם שבורים,
אלה ההורים של יוני אבל יש גם אחרים,
ההורים של אורן ושל אנדריי, של גיל ושל יובל,
וגם אותם אני לא מכיר אבל... כמה, כמה חבל!
ואני מנגב את הקפה, ואוסף את השברים,
אבל מה איתם לעזאזל? נגמרו להם החיים.

כמה נפגעים?

כמה הרוגים?

כמה פצועים?

יש מכל הסוגים.

כמה אלמנות?

כמה יתומים?

כמה?

כמה?

לא, אני לא בחרתי להיוולד פה אבל זה מה שיצא.
לא, זה לא הפריע לי, להיפך, ולא ברחתי במרוצה.
נשארתי. ולא נשברתי. ושלא תדעו אפילו איפה גרתי...
ואיפה שירתתי... שלא תדעו אפילו מה ראיתי כשנלחמתי...
וזה לא שאני לא חושב שהנסראללה הזה הוא בן זונה,
ושזו מלחמה צודקת, ושהיא תהיה האחרונה,
לא, זה לא שאני לא חושב שהמלחמה הזאת לא נכונה
אבל כל הזמן תקועים בראש שלי ההורים של יוני ואותה תמונה...

כמה נפגעים?

כמה הרוגים?

כמה פצועים?

יש מכל הסוגים.

כמה אלמנות?

כמה יתומים?

כמה?

כמה?

כן אני ידעתי וקיבלתי שככה זה באי הזה במזרח התיכון,

אי של קצת שפיות בתוך ים של שיגעון,
אי מוקף אויבים... וערבים... של דאגה ללא שינה...
אי אפשר לומר שזו הפעם הראשונה.
אבל עכשיו אני עומד באי הזה זקוף על קו החוף,
ואני מוקף בים של דם, ואני לא רואה תיסוף,
ואני אחד העם, שקם... ואני לא מבקש נקם,
רק שנוכל שוב פעם לחיות פה ונלך בראש מורם,
רק שתעשו טובה גדולה ושמתישהו זה ייגמר,
דעת הקהל וההורים של יוני ויובל קוראים לכם להתעורר,
יותר מהר! יותר מהר! יותר מהר!
שכמה פחות אימהות ואבות לא יראו את בנם יותר.

כמה נפגעים?
כמה הרוגים?
כמה פצועים?
יש מכל הסוגים.
כמה אלמנות?
כמה יתומים?
כמה?
כמה?

כמה נפילות?
כמה כדורים?
כמה הפגזות?
לא מספיק יורים.
כמה שלטונות?
כמה מופקרים?
כמה?
כמה?

"מטח של מאה שישים וחמש קטיושות... אחד עשר פצועים קשה הובאו היום לבתי
החולים... חמישה עשר אלף חיילים יעשו דרכם... לצה"ל שמונה הרוגים בקרב
זה..."

כמה שאני מחכה שהם יצאו משם בשלום.